

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 16. maj 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-94/18	Chenchooliah 1. Når en ægtefælle til en EU-borger, som har udøvet retten til fri bevægelighed i henhold til artikel 6 i direktiv 2004/38/EF, er blevet nægtet opholdsret i henhold til artikel 7, med den begrundelse, at den pågældende EU-borger ikke udøver, eller ikke længere udøver, rettigheder efter EUtraktaten i den pågældende værtsmedlemsstat, og når ægtefællen påtænkes udvist fra denne medlemsstat, skal denne udvisning da ske i henhold til og i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv, eller henhører den under medlemsstatens rent nationale lovgivning? 2. Hvis svaret på ovenstående spørgsmål er, at udvisningen skal ske i henhold til direktivets bestemmelser, skal udvisningen da ske i henhold til og i overensstemmelse med kravene i direktivets kapitel VI, herunder især dettes artikel 27 og 28, eller kan medlemsstaten under sådanne omstændigheder påberåbe sig andre bestemmelser i direktivet, navnlig dettes artikel 14 og 15?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	21.05.19
C-508/18	Minister for Justice and Equality m.fl. 1. Skal en offentlig anklagers uafhængighed af den udøvende magt afgøres i henhold til dennes rolle i det relevante nationale retssystem? Hvis dette ikke er tilfældet, efter hvilke kriterier skal spørgsmålet om uafhængighed af den udøvende magt da afgøres efter? 2. Er en offentlig anklager, som i henhold til national ret er underlagt mulig styring eller instruktion enten direkte eller indirekte fra et justitsministerium, tilstrækkelig uafhængig af den udøvende magt til at kunne betragtes som en judicial myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	27.05.19

	<p>artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. Såfremt dette er tilfældet, skal den offentlige anklager da tillige være funktionelt uafhængig af den udøvende magt, og hvilke kriterier skal spørgsmålet om funktionel uafhængighed afgøres efter?</p> <p>4. Hvis den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt, er en offentlig anklager, som er begrænset til at iværksætte og gennemføre efterforskning, til at sikre at sådanne efterforskninger udføres objektivt og i overensstemmelse med loven, at rejse tiltale, at fuldbyrde retslige afgørelser, at gennemføre retsforfølgning af lovovertrædelser ved domstolene og at give møde i appelsager, som ikke udsteder nationale arrestordre, og som ikke må udføre retslige opgaver, da en »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>5. Er den offentlige anklager i Lübeck en judiciel myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?</p>			
C-509/18	<p>Minister for Justice and Equality m.fl.</p> <p>1. Er de kriterier, i henhold til hvilke det skal afgøres, om en offentlig anklager, der er udpeget som en udstedende judiciel myndighed i henhold til artikel 6, stk. 1, er en judiciel myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i rammeafgørelsen af 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, at 1) den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt og 2) anses for at forvalte retsplejen eller deltage i forvaltningen af retsplejen i dennes egen retsorden?</p> <p>2. I benægtende fald, hvilke kriterier skal den nationale ret da anvende ved afgørelsen af, om en offentlig anklager, der er udpeget som en udstedende judiciel myndighed i henhold til rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, er en judiciel myndighed i henhold til artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. For så vidt som kriterierne omfatter et krav om, at den offentlige anklager forvalter retsplejen eller deltager i forvaltningen af retsplejen, skal det så afgøres i overensstemmelse med den status, han har i sin egen retsorden, eller i overensstemmelse med bestemte objektive kriterier? Hvad er de objektive kriterier i givet fald?</p> <p>4. Er Republikken Litauens offentlige anklager en judiciel myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	27.05.19
C-82/19 PPU	<p>Minister for Justice and Equality</p> <p>1. Skal en offentlig anklagers uafhængighed af den udøvende magt afgøres i henhold til dennes rolle i det relevante nationale retssystem? Hvis dette ikke er tilfældet, efter hvilke kriterier skal spørgsmålet om uafhængighed af den udøvende magt da afgøres efter?</p> <p>2. Er en offentlig anklager, som i henhold til national ret er underlagt mulig styring eller instruktion enten direkte eller</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	27.05.19

	<p>indirekte fra et justitsministerium, tilstrækkelig uafhængig af den udøvende magt til at kunne betragtes som en judicial myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>3 Såfremt dette er tilfældet, skal den offentlige anklager da tillige være funktionelt uafhængig af den udøvende magt, og hvilke kriterier skal spørgsmålet om funktionel uafhængighed afgøres efter?</p> <p>4. Hvis den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt, er en offentlig anklager, som er begrænset til at iværksætte og gennemføre efterforskning, til at sikre at sådanne efterforskninger udføres objektivt og i overensstemmelse med loven, at rejse tiltale, at fuldbyrde retslige afgørelser, at gennemføre retsforfølgning af lovovertrædelser ved domstolene og at give møde i appelsager, som ikke udsteder nationale arrestordre, og som ikke må udføre retslige opgaver, da en »judicial myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>5. Er anklagemyndigheden i Zwickau en judicial myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-235/17	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet det har vedtaget retsforordninger, der begrænser brugsretten over dyrkningsarealer.</p> <p>—Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	21.05.19
C-226/18	<p>Krohn & Schröder</p> <p>1) Omfatter toldkodeksens artikel 212a en fritagelse for en antidumping- og udligningstold i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1239/2013? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Er den i artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1239/2013 anførte betingelse opfyldt ved anvendelse af toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, når den virksomhed, der er forretningsmæssigt forbundet med den i bilaget til gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU nævnte virksomhed – som har fremstillet, afsendt og faktureret den pågældende vare – ganske vist ikke var aktiv som importør af den pågældende vare og heller ikke havde stået for dens overgang til fri omsætning, men havde til hensigt at gøre det og også faktisk fik den pågældende vare leveret? 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende: Kan der ved anvendelsen af</p>	Toldstyrelsen	Dom	22.05.19

	<p>toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, også fremlægges en tilsagnsfaktura og et eksporttilsagnscertifikat i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i artikel 3, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1239/2013, inden for en af toldmyndighederne i henhold til toldkodeksens artikel 53, stk. 1, fastsat frist? 4) Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende: Opfylder en tilsagnsfaktura i henhold til artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1239/2013, der i stedet for gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU nævner afgørelse 2013/423/EU, under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder og under hensyntagen til almene retsprincipper, betingelserne i bilag III, nr. 9), til forordning nr. 1238/2013 og bilag 2, nr. 9), til forordning nr. 1239/2013? 5) Såfremt spørgsmål 4 besvares benægtende: Kan der ved anvendelse af toldkodeksens artikel 212a på et tilfælde, hvor der opstår toldskyld efter toldkodeksens artikel 204, stk. 1, som følge af overskridelse af en frist i henhold til toldkodeksens artikel 49, stk. 1, stadig fremlægges en tilsagnsfaktura i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1238/2013 og artikel 2, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1239/2013, i klagesagen til prøvelse af fastsættelsen af toldskylden?</p>			
C-236/18	<p>GRDF</p> <p>Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009, særlig artikel 41, stk. 11, fortolkes således, at det kræves, at en regulerende myndighed, der bilægger en tvist, har beføjelse til at træffe en afgørelse, der gælder for hele den periode, der er omfattet af den tvist, der er indbragt for den, uanset hvornår tvisten er opstået mellem parterne, navnlig ved at drage konsekvenserne af en kontrakts manglende overensstemmelse med direktivets bestemmelser ved en afgørelse, hvis virkninger dækker hele kontraktperioden?</p>	Energistyrelsen	GA	22.05.19
C-329/18	<p>Altic</p> <p>1) Skal artikel 168, litra a), i direktiv [2006/112/EF], henset til formålet med forordning (EF) nr. 178/2002 om at sikre fødevarerens sikkerhed (som bl.a. opfyldes ved at sikre, at fødevarer kan spores), fortolkes således, at den ikke er til hinder for et afslag på at fradrage den indgående afgift, i tilfælde af at den afgiftspligtige person, der indgår i fødevarekæden, i forbindelse med udvælgelsen af sin medkontrahent ikke har udvist større omhu (ud over den sædvanlige handelspraksis), som i det væsentlige består i en forpligtelse til at foretage kontroller af medkontrahenten, men som samtidig har kontrolleret fødevarernes kvalitet, hvorved formålet med forordning nr. 178/2002 er opfyldt? 2) Indebærer kravet efter artikel 6 i forordning nr. 852/2004 og artikel 31 i forordning nr. 882/2004 om registrering af fødevarer virksomheder, fortolket i lyset af artikel 168, litra a), i direktiv 2006/112/EF, at en kontrahent, der indgår aftale med denne virksomhed, skal foretage en kontrol af dennes registrering, og er denne kontrol nødvendig med henblik på at afgøre, om denne kontrahent vidste eller burde have vidst, at den pågældende deltog i en</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	22.05.19

	transaktion med en fiktiv virksomhed, i betragtning af de særlige omstændigheder ved den nævnte transaktion?			
C-634/17	<p>ReFood</p> <p>1. Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14. juni 2006 om overførsel af affald] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som gælder for alle overførsler, der i henhold til artikel 2 i forordning (EF) nr. 1069/2009 er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1069/2009? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, der gælder for overførsler, for hvilke der i henhold til forordning (EF) nr. 1069/2009 – også sammenholdt med gennemførelsesforordning (EU) nr. 142/2011 – gælder regler for indsamling, transport, identifikation og sporbarhed? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal [artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning nr. 1013/2006] fortolkes som en anvendelsesudelukkelse, som kun gælder for overførsler, hvor det drejer sig om godkendelsespligtige afsendelser i henhold til artikel 48, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1069/2009?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	23.05.19
C-52/18	<p>Fülla</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger altid kun skal tilbyde en erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering på det sted, hvor forbrugsvaren befinder sig? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger altid skal tilbyde en erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering på den erhvervsdrivendes forretningssted? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Hvilke kriterier kan der udledes af artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, i direktiv 1999/44/EF for, hvordan det sted bestemmes, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på afhjælpning eller omlevering? 4. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted: Er det foreneligt med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF, at en forbruger skal lægge ud for omkostningerne til fremsendelse og/eller returnering, eller følger det af pligten til »gratis afhjælpning«, at sælgeren er forpligtet til at yde et forskud? 5. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvare, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted, og en forskudspligt for forbrugeren er foreneligt med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger, der kun har underrettet den erhvervsdrivende om manglen uden at tilbyde at transportere forbrugsvaren til den</p>	Erhvervsstyrelsen Forbrugerombudsmanden Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	23.05.19

	<p>erhvervsdrivendes sted, ikke er berettiget til at hæve aftalen? 6. Såfremt det sted, hvor forbrugeren skal tilbyde den erhvervsdrivende en forbrugsvarer, der er købt ved fjernsalg, med henblik på undersøgelse og eventuel afhjælpning eller omlevering – altid eller i det konkrete tilfælde – er den erhvervsdrivendes hjemsted, men en forskudspligt for forbrugeren ikke er forenelig med artikel 3, stk. 3, første afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 4, i direktiv 1999/44/EF: Skal artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, sammenholdt med artikel 3, stk. 5, andet led, i direktiv 1999/44/EF fortolkes således, at en forbruger, der blot har underrettet den erhvervsdrivende om manglen uden at tilbyde at transportere forbrugsvarer til den erhvervsdrivendes sted, ikke er berettiget til at hæve aftalen?</p>			
C-239/18	<p>Saatgut-Treuhandverwaltung</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af artikel 11 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1768/95 af 24. juli 1995 (EF-udsåningsforordningen).</p> <p>EU-Domstolen er forelagt følgende spørgsmål: 1. Har officielle organer i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1768/95 en oplysningspligt, der udelukkende drejer sig om arten af planter, uden at der med anmodningen om oplysninger også kræves oplysninger om en beskyttet sort? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at en sådan oplysningspligt kan gøres gældende:</p> <p>a) Er der tale om et officielt organ, der er beskæftiget med overvågning af landbrugsproduktionen, som omhandlet i artikel 11, stk. 2, første led, i forordning (EF) nr. 1768/95, når organet beskæftiger sig med kontrol af EU-finansieret støtte til landbrugere og i den forbindelse om de landbrugere, der ansøger herom, lagrer data, som også vedrører afgrødetyper?</p> <p>b) Har et officielt organ ret til at tilbageholde de oplysninger, der søges om, hvis meddelelsen af oplysninger nødvendiggør, at en tredjemand bearbejder eller specificerer de data, som findes hos organet, og dette medfører en udgift på ca. EUR 6 000,00? Spiller det i den forbindelse en rolle, om ansøgeren er villig til at overtage de hermed forbundne omkostninger?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	23.05.19
C-270/18	<p>UPM France</p> <p>1- Skal bestemmelserne i artikel 21[, stk. 5, tredje afsnit] i direktiv [2003/96] fortolkes således, at den fritagelse, som medlemsstaterne kan lade mindre elektricitetsproducenter være omfattet af, forudsat at de beskatter de energiprodukter, som anvendes til at fremstille denne elektricitet, kan resultere i en situation som den, der er beskrevet i punkt 7 i nærværende afgørelse, for perioden forud for den 1. januar 2011, hvor Frankrig, som direktivet hjemler mulighed for, endnu ikke havde indført nogen national endelig forbrugsafgift på elektricitet og dermed heller ikke nogen fritagelse for denne afgift for mindre elektricitetsproducenter? 2- Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvordan skal bestemmelserne i direktivets artikel 14[, stk. 1, litra a)] og bestemmelserne i direktivets artikel 21[, stk. 5, tredje afsnit] kombineres for mindre elektricitetsproducenter, som anvender den elektricitet, som de fremstiller, til deres aktiviteter? Indebærer bestemmelserne en minimumsbeskatning som følge af enten beskatningen af den fremstillede elektricitet, men med fritagelse for den anvendte naturgas, eller en fritagelse for afgift på selve</p>	Energistyrelsen	GA	23.05.19

	fremstillingen af elektricitet, idet staten således er forpligtet til at beskatte den anvendte naturgas?			
C-280/18	<p>Flausch e.a.</p> <p>a) Kan artikel 6 og 11 i direktiv 2011/92/EU, fortolket sammen med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at nationale bestemmelser såsom de i [forelæggelsesafgørelsens] præmis 8, 9 og 10 omhandlede, hvorefter procedurerne før afgørelsen om godkendelse af miljøkrav for anlæg og aktiviteter, som har væsentlig indvirkning på miljøet (offentliggørelse af vurderinger af indvirkningen på miljøet, oplysning og offentlig deltagelse i høringen), indledes og forvaltes primært af regionens største administrative enhed og ikke af den berørte kommune, er forenelige med de nævnte EU-retlige bestemmelser? b) Kan artikel 6 og 11 i direktiv 2011/92/EU, fortolket sammen med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at en national ordning såsom den i samme præmisser omhandlede, der endeligt fastsætter, at offentliggørelse af afgørelser om godkendelse af miljøkrav for anlæg og aktiviteter, som har væsentlig indvirkning på miljøet, nærmere bestemt deres offentliggørelse på et dertil bestemt websted, udgør en formodning om fuldt kendskab for de berørte parter med henblik på at rejse søgsmål i henhold til den gældende lovgivning (annullationssøgsmål ved Symvulio tis Epikrateias, øverste domstol i forvaltningsretlige sager) inden fristen på 60 (tres) dage, henset til lovbestemmelserne om offentliggørelse af vurderinger af indvirkningen på miljøet, oplysning og offentlig deltagelse i proceduren for godkendelsen af miljøkrav for de omhandlede anlæg og aktiviteter, der fastlægger, at nøgleaktøren for disse procedurer er regionens største administrative enhed og ikke den berørte kommune, er forenelig med de nævnte EU-retlige bestemmelser?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	23.05.19
C-383/18	<p>Lexitor</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 16, stk. 1, sammenholdt med artikel 3, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 660, med senere ændringer) fortolkes således, at en forbruger ved indfrielse før tiden af sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale har ret til reduktion af de samlede kreditomkostninger, herunder også de omkostninger, hvis størrelse ikke afhænger af den pågældende kreditaftales løbetid?</p>	Finanstilsynet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	23.05.19
Forenede sager C-609/17 og C-610/17	<p>TSN m.fl.</p> <p>1) Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne er uarbejdsdygtig, trods ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af den overenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie? 2) Har artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	04.06.19

	rettigheder retsvirkning i et ansættelsesforhold mellem private retssubjekter, dvs. direkte horisontal retsvirkning? 3) Beskytter artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder den optjente ferie, såfremt feriens varighed overstiger den i arbejdstidsdirektivets artikel 7, stk. 1, fastsatte årlige ferie på mindst fire uger, og er denne bestemmelse i chartret om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som er uarbejdsdygtig ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne, uanset ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af den overenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie?			
C-18/18	<p>Glawischnig-Piesczek</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationsfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) generelt til hinder for en af de nedenfor anførte forpligtelser for en host provider, som ikke omgående har fjernet ulovlig information, dvs. ikke kun at fjerne denne ulovlige information som omhandlet i direktivets artikel 14, stk. 1, litra a), men også anden ordret identisk information:</p> <p>a.a. i hele verden?</p> <p>a.b. i den pågældende medlemsstat?</p> <p>a.c. fra den pågældende bruger i hele verden?</p> <p>a.d. fra den pågældende bruger i den pågældende medlemsstat?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Gælder dette også for informationer med samme betydning?</p> <p>3. Gælder dette også for informationer med samme betydning, så snart operatøren har fået kendskab til denne omstændighed?</p>	Kulturministeriet Erhvervsstyrelsen Forbrugerombudsmanden	GA	04.06.19
C-38/17	<p>GT</p> <p>1) Er den kompetence, som Den Europæiske Union er blevet tildelt med henblik på at sikre forbrugerne et højt beskyttelsesniveau, de grundlæggende principper i EU-retten om lighed for loven, en effektiv søgsmålsadgang og en retfærdig rettergang og forskellige elementer i præamblen til direktiv 93/13/EF (»det blev i Fællesskabets to programmer for en politik vedrørende forbrugerbeskyttelse og -oplysning understreget, at det er vigtigt at beskytte forbrugerne mod urimelige kontraktvilkår; denne beskyttelse skal sikres ved love og andre forskrifter, der enten skal harmoniseres på fællesskabsplan eller vedtages direkte på dette plan; i overensstemmelse med princippet under afsnittet om »beskyttelse af forbrugernes økonomiske interesser« i de to programmer skal forbrugere, der erhverver varer eller tjenesteydelser, beskyttes mod misbrug af sælgers stærkere stilling herunder især mod standardkontrakter og udelukkelse af væsentlige rettigheder i kontrakterne; forbrugeren kan sikres en bedre beskyttelse gennem vedtagelse af ensartede bestemmelser vedrørende urimelige vilkår; disse bestemmelser skal finde anvendelse på alle aftaler, som indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere; dette direktiv finder derfor ikke anvendelse på bl.a. arbejdskontrakter, aftaler vedrørende arveret og familieret samt aftaler om oprettelse af selskaber og om disses vedtægter;</p>	Justitsministeriet	Dom	05.06.19

	<p>forbrugeren skal nyde samme beskyttelse ved en mundtlig aftale som ved en skriftlig, og i sidstnævnte tilfælde uafhængigt af, om vilkårene er indeholdt i et eller flere dokumenter; de nationale lovgivninger giver imidlertid på nuværende tidspunkt kun mulighed for en delvis harmonisering; kun kontraktvilkår, der ikke er blevet individuelt forhandlet, er omfattet af dette direktiv; det er vigtigt at give medlemsstaterne mulighed for under overholdelse af Traktaten at sikre forbrugeren et højere beskyttelsesniveau ved at fastsætte strengere nationale bestemmelser end bestemmelserne i dette direktiv; [...]kontrakterne skal være formuleret på en klar og forståelig måde, og forbrugeren skal have en reel mulighed for at gøre sig bekendt med alle vilkårene, og i tvivlstilfælde gælder den fortolkning, der er mest fordelagtig for forbrugeren; [...]« og endelig, artikel 4, stk. 2, og artikel 5 i direktiv 93/13/EF til hinder for en bindende national retspraksis, der a) og/eller b) a) ikke som en betingelse for aftalens gyldighed pålægger forbrugers medkontrahent at give forbrugeren mulighed for forud for indgåelsen af aftalen at blive bekendt med vilkår i aftalen, som er affattet klart og forståeligt, og som er aftalens hovedgenstand, herunder den valutakurs, der finder anvendelse på udbetalingen af et lån i udenlandsk valuta på en måde, der ikke medfører aftalens ugyldighed? b) giver forbrugers medkontrahent mulighed for først (eksempelvis i et særligt dokument) at underrette om vilkår i aftalen, der er affattet klart og forståeligt, og som er aftalens hovedgenstand, på det tidspunkt, hvor forbrugeren uigenkaldeligt har forpligtet sig til at opfylde aftalen, uden at denne omstændighed udgør en begrundelse for aftalens ugyldighed?</p>			
C-641/17	<p>College Pension Plan of British Columbia</p> <p>1) Er de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 65 TEUF, til hinder for ordninger i en medlemsstat, hvorefter en ikke-hjemmehørende erhvervstilknyttet alderspensionskasse, som i sin væsentlige struktur er sammenlignelig med en tysk pensionskasse, ikke opnår nogen skattelempe på kapitalindkomst for modtaget udbytte, mens tilsvarende udbetalinger af udbytte til indenlandske pensionskasser ikke medfører nogen eller kun en forholdsmæssig lille forhøjelse af selskabsskatten, da de har mulighed for ved skatteansættelsen at reducere deres skattepligtige overskud ved at fratække hensættelser til pensionsudbetalingsforpligtelser og modregne den betalte skat på kapitalindkomst ved et fradrag og – for så vidt det beløb, der skal betales i selskabsskat, er lavere end fradragsbeløbet – ved refusion? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er restriktionen af de frie kapitalbevægelser i henhold til KStG's § 32, stk. 1, nr. 2), lovlige ifølge artikel 63 TEUF, sammenholdt med artikel 64, stk. 1, TEUF, over for tredjelande, fordi den hænger sammen med levering af finansielle tjenesteydelser?</p>	Skatteministeriet	GA	05.06.19
C-142/18	<p>Skype Communications</p> <p>1. Skal den definition på en elektronisk kommunikationstjeneste, der er givet i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og – tjenester, med senere ændringer, forstås således, at en IP-telefonitjeneste, der udbydes via software, som termineres via et</p>	Energistyrelsen	Dom	05.06.19

	<p>offentligt telefonnet til et fastnummer eller mobilnummer i henhold til en national telefonnummerplan (af typen E.164), skal kvalificeres som en elektronisk kommunikationstjeneste, til trods for den omstændighed, at den internetadgangstjeneste, hvorigennem en bruger opnår adgang til den pågældende IP-telefonitjeneste, allerede i sig selv udgør en elektronisk kommunikationstjeneste, mens udbyderen af denne software tilbyder denne tjeneste mod vederlag og indgår aftaler med udbydere af telekommunikationstjenester, der er behørigt godkendt til at overføre og terminere opkald via det offentlige telefonnet, der muliggør terminering af opkald til et fastnet- eller mobilnummer i henhold til en national telefonnummerplan? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at softwarens funktionalitet, der muliggør taleopkaldet, kun er en funktionalitet af denne, som kan anvendes uden denne? 3. Såfremt de to første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen af det første spørgsmål den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at udbyderen af tjenesten i sine almindelige vilkår bestemmer, at han ikke påtager sig ansvaret i forhold til slutbrugeren for overføringen af signaler? 4. Såfremt de tre første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen af det første spørgsmål den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at den ydede tjeneste ligeledes opfylder definitionen på en »informationssamfundstjeneste«?</p>			
C-33/18	<p>V</p> <p>Skal artikel 87, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at en person, der, inden den 1. maj 2010, indledte en lønnet beskæftigelse i Storhertugdømmet Luxembourg og selvstændig virksomhed i Belgien, for at være omfattet af den lovgivning, der finder anvendelse i henhold til forordning nr. 883/2004, skal indgive en udtrykkelig anmodning herom, selv om den pågældende ikke var omfattet af den belgiske lovgivning før den 1. maj 2010 og først var omfattet af den belgiske lovgivning om den sociale sikringsordning for selvstændige erhvervsdrivende med tilbagevirkende kraft efter udløbet af den frist på tre måneder, der løb fra den 1. maj 2010? Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, medfører anmodningen som omhandlet i artikel 87, stk. 8, i forordning nr. 883/2004 indgivet under de ovenfor beskrevne omstændigheder da anvendelse af lovgivningen i den kompetente medlemsstat i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004 med tilbagevirkende kraft fra den 1. maj 2010?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	06.06.19
C-58/18	<p>Schyns</p> <p>Sagen vedrører: a) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 1, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.75 i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren og kreditformidleren i de kreditaftaler, som de sædvanligvis tilbyder eller involveres i, skal tilvejebringe den</p>	Finanstilsynet	Dom	06.06.19

	<p>kreditttype og det kreditbeløb, der er mest passende, under hensyntagen til forbrugerens finansielle situation på tidspunktet for aftalens indgåelse og til kredittens formål, for så vidt som den sidstnævnte bestemmelse indeholder en generel forpligtelse for kreditgiveren eller kreditformidleren til at tilvejebringe den mest passende kredit for forbrugeren, som ikke fremgår af det nævnte direktivs ordlyd? b) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 2, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.77, stk. 2, første afsnit, i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren kun kan indgå en kreditaftale, hvis vedkommende i betragtning af de oplysninger, som denne råder over eller bør råde over, navnlig på grundlag af den søgning, der kræves i artikel 9 i loi du 10 août 2001 relative à la Centrale des crédits aux particuliers, og på grundlag af de i artikel 10 nævnte oplysninger, med rimelighed må formode, at forbrugeren vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af aftalen, for så vidt som det følger heraf, at kreditgiveren selv tager stilling til, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugerens sted? [Org. s. 9] 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler da fortolkes således, at det alligevel forpligter kreditgiveren og kreditformidleren til at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugerens sted?</p>			
C-264/18	<p>P.M. e.a</p> <p>Kan artikel 10, litra c), og litra d), nr. i), ii) og v), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 »om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF« forenes med lighedsprincippet, i sig selv eller i givet fald sammenholdt med subsidiaritetsprincippet og med artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, for så vidt som de deri omhandlede tjenesteydelser er undtaget fra anvendelsen af reglerne om indgåelse af offentlige kontrakter i det nævnte direktiv, som dog skal sikre fuld konkurrence og fri bevægelighed i forbindelse med det offentliges køb af tjenesteydelser?</p>	Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	06.06.19
C-302/18	<p>X</p> <p>1. »Skal artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF, der (bl.a.) bestemmer, at tredjelandstatsborgere for at få status som fastboende udlændinge skal bevise, at de til sig selv og de familiemedlemmer, som de har forsørgerpligt over for, »råder« over faste og regelmæssige indtægter, der er tilstrækkelige til, at de pågældende kan forsørge sig selv og deres familiemedlemmer uden social bistand fra den pågældende medlemsstat, fortolkes således, at der hermed kun menes tredjelandstatsborgernes »egne indtægter?« 2. »Eller er det herved tilstrækkeligt, at disse indtægter er til rådighed for tredjelandstatsborgeren, uden at der stilles betingelser med hensyn til indtægternes oprindelse, således at de også kan stilles til rådighed for tredjelandstatsborgeren af et familiemedlem eller en anden tredjemand?« 3. »Såfremt det sidste spørgsmål</p>	Udlændinge- og Integrationsministe- riet	GA	06.06.19

	<p>besvares bekræftende, er det i dette tilfælde tilstrækkeligt med en bindende erklæring fra tredjemanden, hvormed denne forpligter sig til at sørge for, at ansøgeren om status som fastboende udlænding »til sig selv og de familiemedlemmer, som han har forsørgerpligt over for, råder over faste og regelmæssige midler, der er tilstrækkelige til hans eget og hans familiemedlemmers underhold for at undgå, at de falder det offentlige til byrde«, for at bevise, at ansøgeren kan råde over indtægter som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF?»</p>			
C-468/18	<p>R</p> <p>Såfremt en ret i en medlemsstat anmodes om at træffe afgørelse i en sag vedrørende tre anmodninger, nærmere bestemt om opløsningen af ægteskabelige forbindelser for forældrene til et mindreårigt barn, om forældreansvaret over for dette barn og om underholdspligten i forhold til det samme barn, kan bestemmelserne i artikel 3, litra a), artikel 3, litra d), og artikel 5 i forordning nr. 4/2009 da fortolkes således, at den ret, som har kompetence til at påkende skilsmisssagen, som – samtidig – er retten på det sted, hvor sagsøgte har sin sædvanlige bopæl, og den ret, for hvilken sagsøgte har givet møde, kan træffe afgørelse om anmodningen om underhold til barnet, selv om retten har erklæret sig inkompetent med hensyn til forældreansvaret over for det nævnte barn, eller kan anmodningen om underhold da kun afgøres af den ret, som har kompetence til at træffe afgørelse i den verserende sag om forældreansvaret over for dette barn?</p> <ul style="list-style-type: none"> • Såfremt en sag indbringes for en tilsvarende national ret, er anmodningen om underhold til det mindreårige barn da accessorisk i forhold til den verserende sag om forældreansvar som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d)? • Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er det da til barnets bedste, at den på grundlag af artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 4/2009 kompetente ret i en medlemsstat træffer afgørelse vedrørende forældrens underholdspligt i forhold til mindreårigt barn som følge af det ægteskab, hvormed der anmodes om opløsning, såfremt denne ret har erklæret sig inkompetent for så vidt angår forældreansvaret, idet den med retskraft har fastslået, at betingelserne i artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ikke er opfyldt? 	Børne- og Socialministeriet	GA	06.06.19